

Med Gråbein til ulveriket!

Tekst og Foto: Harald Lynum

Skurkeklubben bestemte seg i år for å ta turen til Tyllaldalen for å hilse på likesinnede sørfra. Når en slik bestemmelse er tatt er det mye som skal forberedes. Planer skal legges, redskapen skal sjekkes, troppene skal samles – i det hele tatt skapes det store forventning når vi skal legge ut på en slik ekspedisjon.

Vi ble til slutt 8 sykler på tur opp til Tynset og Tyllaldalen. Og av en eller annen grunn er alltid turen frem til treff alltid vellykket. Ja, nesten da.

Siden det er litt kappkjøring opp de værste bakkene gjelder det å ha lett pakning. Det vil si at det tyngste blir innkjøpt når vi nærmer oss treffstedet eller når lukningsvedtektene setter grenser for handel av leskende dråper. Vi måtte bunkre på Kvikne for å være sikker. Ernst hadde et lite uhell med de moderne boksene i fjor. Når man har vanntett sekk og det går hull på saker og ting er det ingen hyggelig sovepose å legge seg i – det hadde han lært. Så i år ble det kjøpt inn flasker –brasene. helgardering. Inn i vanntett sekk med six-packen, og en heftig aks fra Kvikne sentrum. En bil hang seg på som best den kunne. Ernst tråkka til med sin grovt modifiserte grønne Villiers. Men bilen passerte tett på etter et stykke - og pekte ned bak på Tempoen. Katastrofe i år også, der lå den vanntette sekken å slepte i asfalten med den våte stripen baketter. På bilde ser vi oppryddingen. Siden jeg kjører utrimmet Sving fikk jeg det hele foreviget. Snakk om flaks – for meg!

Lørdagen var det valgfrie turer i omegn. Mange valgte å kjøre en tur opp til Tronfjellet som gir mulighet for å kjøre helt opp på 1666 meter. Det var en flott tur, og de trauste Tempoene klarte Selv om høyden ble en utfordring for enkelte med den tynne luften. Det var et fantastisk vidsyn der oppe på fjellet som kombinert med krevende edurokjøring var verdt turen.

Som dere sikkert forstår så er det ikke så lett å la være å kappes litt i motbakkene. Alle har jo et forhold til sin egen Tempo når den er selvskrudd. Per Arne hadde sin ny restaurerte grå Tempo Standard. Den var knapt prøvekjørt før denne turen til Tyllaldalen. Av en eller annen grunn ble den døpt til Gråbein. På hjemturen drev han og Rolf aktiv kappkjøring med sine utrimmede Standarder. Når en slippstreamet klarte han med heldig gearskift å komme seg forbi. I bakkene opp fra Tynset mot Kvikne var de tidvis oppe i over 50 km/t.

Dette var jo festlig for meg som lå der bak og cruiset med min Sving 175, en litt sliten clutch forhindret meg i å briljere for mye. Fra Kvikne og ned klarte Rolf å få en luke på Per Arne. Rolf i kjent stil med albuen på tanken, lav hake og en stilling på gassen. Per som ikke var så kjent med Gråbein før turen eksperimenterte med det meste av kjørestillinger. Luka var der den og lot seg ikke tette. Så kom undergangen på Ulsberg, nitti grader til venstre og meget uoversiktlig. Ingen har

vel kjørt den med fullt pådrag på Standarden der tidligere. Det gjorde ikke Per Arne heller, som den rutinerete mc fører han er. Men det var det som var tabben, motoren fikk noen sekunders slakke med avkjøling. Hundre meter etter undergangen mens farten skulle bygge seg opp, kom det en skarp lyd opp mellom føttene til Per.

Og der sto bakhjulet med et hvin. Er det noen som kjenner seg igjen? Jadda, Kjell Berg hadde fått en ny gullkunde! Aldri har vi sett en så skeiv råde før. Bare flaks at han berget blokka. Nå når høsten siger på er Per Arne på veien igjen med Gråbein, og noen lapper fattigere. Mistenkelig er det nå allikevel at han nå kjører med Amal gasser? Gråbein blir vel å se både i Trøndelag og i Tyllidalen også neste år.

Harald Lynum

Skurkeklubben

Trondheim

Rolf i sving på Tronfjellet

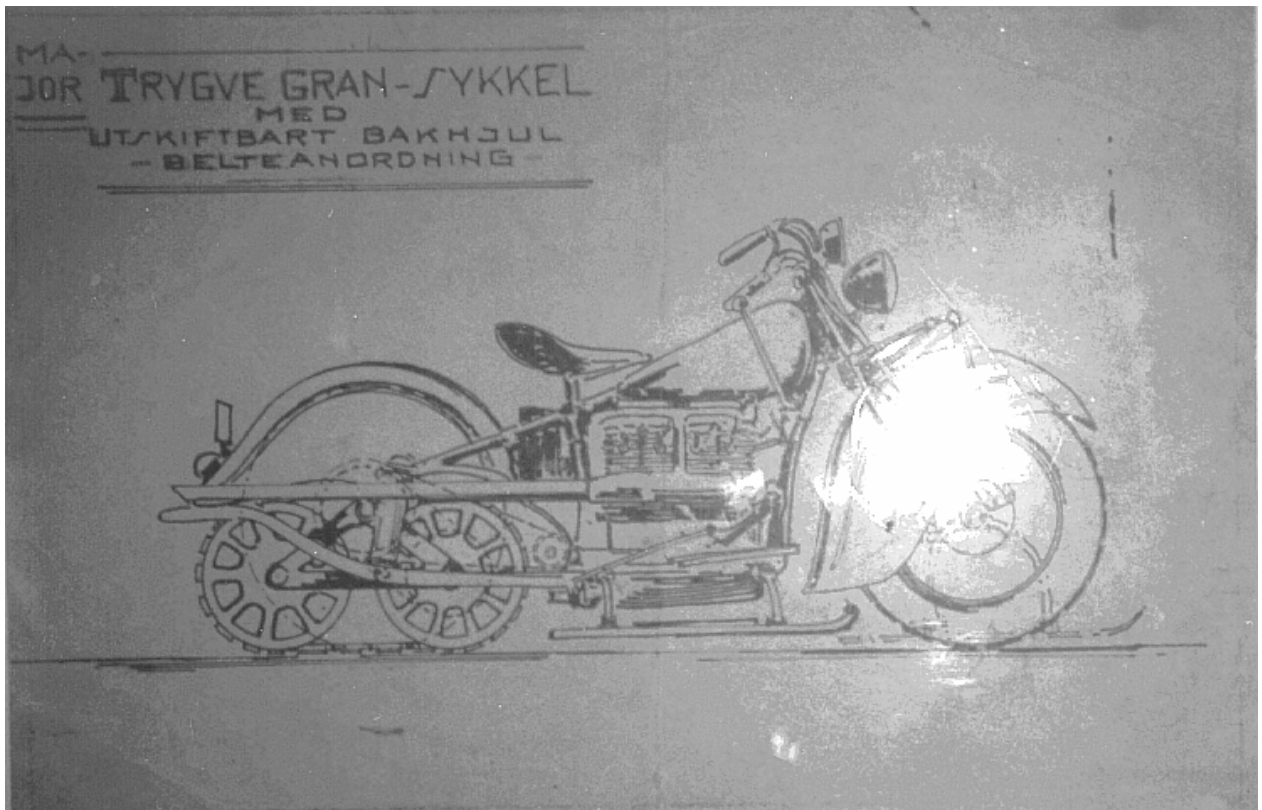

Slepeforberedelse av Tempo Gråbein.

Øglænd på vinterføre.

Av Dagfinn Johnsen

I vinterlandet Norge var det naturlig at Øglænd tenkte på vinterprodukter. Trygve Gran leverte engang en tegning til Øglænd med en belteanordning for motorsykkel, bestående av to hjul og belte som på en moderne snøscooter. Dette utstyret ble det aldri gjort noe forsøk på å produsere, men tegningen henger på Øglænd museet. På Øglænd museet finnes det også en ski påmontert sykkelstyre og langsals fra en DBS Cross guttesykkel. Dette var en såkalt skibob som en tid var populær i Mellom- Europa. Det ble produsert en type for barn og en mer avansert type for voksne. Den ble vel heller ingen landeplage her hjemme....

Øglænd var nok for tidlig ute. En del år senere kom jo rattakebrettet og snøbrettet. Trehjulinger var heller ikke noe ukjent vinterkjøretøy i sin tid, ofte med snøkjettinger montert på bakhjulene. Behovet for varetransport var helårs....Utstyr for vinterbruk påmontert trehjulinger ble også konstruert av Reidar Berg i Oslo. Dette var en modifisert Tempo trehjuling, påmontert et ekstra hjulpar og ei ski påmontert framhjulet.

Noe særlig salg av denne noe "aparte" Tempo doningen ble det visstnok heller ikke. Ole Birger Gjevre på Fagernes har for øvrig et rikt utvalg med bilder av diverse "vinterløsninger" med Tempo som utgangspunkt. Eventyreren Stein P. Aasheim kjørte forøvrig en trehjuling på vinterføre på langs av Norge helt opp til den russiske grensa i 1991. Det var reportasjer i Vi menn fra denne turen og Tempo posten hadde også en artikkel mener jeg å huske. I 1966 inngikk Øglænd en avtale med den amerikanske storprodusenten Polaris Industri Inc. i Minnesota om lisensproduksjon og salg av Polaris - snøscooteren for Norge, Sverige, Finland og Island. Øglænd Polaris het produktet med modellbetegnelser som Mustang og Colt. Motoren var Sachs og hadde betegnelsen Sachs 290 og ytet 20 hk. Velkjent motor for Øglænd med andre ord. Hvor lenge Øglænd hadde noe med denne produksjonen å gjøre, og hvor mange som ble solgt, vet jeg ikke. Men i jubileumsboka Jonas Øglænd gjennom 100 år, er det bilde av ..Jonas B. Øglænd på en slik snøscooter.

Snøscooter salget tok imidlertid aldri helt av i Norge. Miljø bevisstheten tok litt overhånd her på bjerget slik at ekstremt strenge restriksjoner på bruk av snøscooter ble innført. At vi samtidig kunne rase videre med 2 stk. 100 hk påhengs motorer på småbåter i hver ei vik landet rundt, er jo litt uforståelig for noen av oss da ... Japanernes inntogs marsj på dette markedet førte sannsynligvis også til at Øglænd ga seg også med dette produktet. I dag er det stort sett japansk og atter japansk på dette markedet også....

Dagfinn Johnsen